

James Redfield

A mennyei prófécia

Fordította
Révbíró Tamás

James Redfield

A mennyei prófécia

*Itt az idő, hogy felismerd
a véletlenekben rejlő lehetőségeket!*

A fordítás alapjául szolgáló mű:
James Redfield: The Celestine Prophecy. Warner Books, USA

Copyright © James Redfield, 1993
All rights reserved.

A mennyei prófécia © Partvonal Könyvkiadó, 2019
Magyar fordítás © Révbíró Tamás

Minden jog fenntartva! Jelen kiadvány sem részben, sem
egészben nem másolható, nem sokszorosítható, sem elektronikus,
sem mechanikai eljárással. Bárminemű felhasználása
csak a kiadó írásos engedélyével történhet.

Partvonal Könyvkiadó, Budapest, 2019
www.partvonal.hu

Felelős kiadó a Partvonal Könyvkiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Korentsy Márta
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
Korrektor: Drabon Zoltánné
Borító: Földi Andrea
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

ISBN 978-615-578-3494

Nyomta és kötötte a Szekszárdi Nyomda Kft. 2019-ben
Felelős vezető: Vadász Katalin igazgató

Sarah Virginia Redfieldnek

Az értelmesek pedig fénylenek,
mint az égnek fényessége;
miként a csillagok örökkön-örökké.
Te pedig, Dániel, zárd be e beszédeket,
és pecsételd be e könyvet
a végső időig:
tudakozzák majd sokan,
és nagyobbá lesz a tudás.

Dániel 12:3-4

Előszó

Már csaknem fél évszázaddal ezelőtt kezdett egy újfajta tudatosság jelentkezni az emberi világban: ezt transzcendens, mélyen spirituális tudatosságnak nevezhetjük. Ha e könyv a kezébe került, talán már magad is érzed, mélyen legbelül, hogy mi az, ami mostanában történik.

Jól érzékelhető, hogy a történelemnek ebben a szakaszában különösen érzékennyé váltunk életünk folyamatára – azokra a véletlenszerű eseményekre, amelyek jelentést hordoznak számunkra, mert épp a kellő pillanatban történnek meg, épp azokat az embereket sodorják utunkba, akik izgalmassá teszik és új irányba fordíthatják életünket.

Ma valószínűleg minden korábbi korszaknál inkább fogékonnyak vagyunk arra, hogy intuíciónk révén felfedezzük a magasabb értelmet ezekben a titokzatos eseményekben. Tudjuk, hogy az élet valójában a személyes, varázslatos és csodás spirituális kibontakozásról szól – ezt a kibontakozást a maga teljességében sem a bölcselet, sem a vallás nem tudta feltárni mostanáig.

És tudunk még valamit. Tudjuk, hogy ha megértjük azt, ami éppen végbemegy, ha megtudjuk, hogyan indíthatjuk el és miként tarthatjuk fenn ezt a kibontakozást, az egész emberiség egy nagyságrenddel előbbre lép, áttér egy új életmódra – arra, amire a teljes történelem folyamán mindig is törekedett.

Az itt következő történet ennek az újfajta tudatosságnak az irányába mozdíthat el. Ha megérint, ha kikristályosít benned valamit, amit életedben megtapasztaltál, akkor add tovább má-

soknak – én ugyanis úgy gondolom, hogy a spirituális tudatosság épp ezen az úton gyarapszik. Nem a divat, nem a reklám fújja fel, hanem valamiféle jótékony ragályként terjed az emberek között.

Nekünk csak annyit kell tennünk, hogy ameddig kell, felfüggesztjük kételyeinket és szétszórtságunkat – és ez a valóság csodálatos módon a miénk lehet.

James Redfield
2018 őszén

A kritikus tömeg

Odahajtottam a vendéglőhöz, és leparkoltam a kisteherautót, aztán hátradőltem az ülésen, hogy még egy kicsit törjem a fejem. Tudtam, Charlene már odabent van, és vár rám. De miért? Hat éve egy szót sem hallottam felőle. Miért épp most bukkan fel, amikor egy hétre elvonultam a világtól a hegyek közé? Kiszálltam a kocsiból, és elindultam a vendéglő felé. Mögöttem a lenyugvó nap utolsó sugarai aranyos borostyánszínbe vonták a parkoló nedves betonját. Egy órával ezelőtt rövid zivatar robogott át a környéken; a hűvös nyári estében a megújulás lehetőségét lehetett érezni, és az alkonyi fényekben szinte szürreális volt a táj. Az égen ott függött már a hold sarlója. Az épülethez közeledve a Charlene-ről őrzött emlékképek rajzoltak a fejemben. Vajon még mindig olyan szép, olyan határozott? Vajon mennyit változtatott rajta az idő? És mit gondoljak arról a Kéziratról, amit említett? Állítólag valahol Dél-Amerikában rábukkant egy ősi leletre, és alig várja, hogy velem beszéljen róla.

– Van két órám az átszállásig a reptéren – mondta a telefonba.
– Együtt tudnánk vacsorázni? Imádni fogod ezt a Kéziratot, pont neked való rejtély.

Nekem való rejtély? Mit akart ezzel mondani? Zsúfolva volt a vendéglő. Többen álldogáltak, várva, hogy megüresedjen egy asztal. A hosztesz közölte, hogy Charlene-nak már van asztala, és a nagyterem szintjéből kiemelkedő terasz felé intett. A lépcsőkön fellépdelve az egyik asztalt körülvevő embercsoportra figyeltem fel; két rendőr is volt köztük. A rendőrök hirtelen megfordultak, és mellettem elrohanva elhagyták a helyiséget. A csoport szétosz-

lott, megláttam, ki az, aki odavonzotta őket: egy nő ült az asztalnál... Charlene! Odasiettem.

– Charlene, mi történt? Valami baj van?

Tréfás bosszúsággal hátravetette a fejét, és híres mosolyát megvillantva felállt. Talán a haját hordta egy kicsit másként, de egyébként pontosan olyan volt, ahogy az emlékezetemben élt: finom, apró vonások, széles ajak, hatalmas, kék szempár.

– Nem fogod elhinni – mondta, és barátságosan megölelt.

– Pár perccel ezelőtt kimentem a mosdóba, és mire visszaértem, ellopták az aktatáskámat.

– Mi volt benne?

– Semmi fontos, csak egypár könyv meg újság, amit az útra hoztam magammal. Tiszta örület. A szomszéd asztalnál ülők azt mondják, valaki egyszerűen bejött, magához vette a táskát, és kísétált vele. Személyleírást is adtak róla a rendőröknek, akik megígérték, hogy átkutatják a környéket.

– Menjek, segítek nekik?

– Á, dehogy. Felejsük el. Nincs sok időm, és muszáj beszélnem veled.

Bólintottam, mire Charlene intett, hogy ülünk le. Odajött a pincér, átböngésztük az étlapot, rendeltünk. Utána tíz-tizenöt percen át általánosságokról csevegtünk. Megpróbáltam átsiklani önként vállalt remeteségemen, de Charlene felfigyelt a homályos megfogalmazásra. Áthajolt az asztalon, és ismét megajándékozott azzal a mosollyal.

– És igazából mi van veled? – kérdezte.

Mélyen a szemébe néztem: a régi, átható tekintettel fürkészte az arcomat.

– Mindent tudni akarsz, még hozzá azonnal, igaz?

– Mindig – felelte.

– Hát, az az igazság, hogy épp önmagamra szántam egy kis időt, fölmentem a tóhoz. Sokat dolgoztam az utóbbi időben, és azon gondolkodtam, hogy változtatni kellene az életemen.

– Emlékszem, meséltél arról a házról. De úgy tudtam, a húgoddal eladtátok.

– Még nem, de az ingatlanadó egyre keményebb. Az a terület olyan közel van a városhoz, hogy egyfolytában emelik az adóját.

– Charlene bólintott.

– És mibe akarsz befogni?

– Még nem tudom. Valami másba.

Fürkészve nézett rám.

– Ez úgy hangzik, mintha te is ugyanolyan nyugtalan volnál, mint mindenki más.

– Azt hiszem – tűnődtem el. – De miért kérded?

– Benne van ez is a Kéziratban.

Csönd lett; csak némán néztük egymást.

– Mesélj erről a kéziratról! – szólaltam meg végül.

Charlene hátradőlt a széken, mintha össze akarná szedni a gondolatait, aztán ismét a szemembe nézett.

– Azt hiszem, a telefonban mondtam már, hogy évekkal ezelőtt otthagytam a szerkesztőséget, és beléptem egy kutatóintézetbe, amely az ENSZ megbízásából a kulturális és demográfiai változásokat térképezi fel. Legutóbb Peruban jártam. A Limai Egyetemen végeztem kutatást – folytatta –, és közben mindenféle pletykák jutottak a fülembe valami nemrég előkerült Kézirattal kapcsolatban. Részleteket senkitől sem sikerült megtudnom, még a régészeti és az antrópológiai tanszék vezetőjétől sem. Amikor pedig a minisztériumban érdeklődtem, a kormány emberei letagadták, hogy bármit tudnának az egésről. Valaki azt állította: a kormány valami okból épp azon mesterkedik, hogy véka alá rejtse ezt a dokumentumot. De konkrét ismeretei neki sem voltak. Ismersz – mosolyodott el azután –, kíváncsi természet vagyok. Amikor a megbízásom lejárt, úgy döntöttem, hogy maradok még néhány napig, hátha sikerül kiderítenem valamit. Kezdetben akármilyen nyomon indultam el, mind zsákutcának bizonyult, de egyszer, miközben egy kávézó teraszán ebédeltem Lima környékén, észrevettem, hogy egy pap engem figyel. Pár perc múlva oda is jött, és megszólított. Délelőtt meghallotta, hogy a Kézirat iránt érdeklődöm. A nevét nem árulja el, de hajlandó minden kérdésemre válaszolni. – Charlene egy percig

habozott, de a szemét nem vette le az arcomról. – A pap szerint a Kézirat Krisztus előtt 600 körül keletkezett, és azt jósolja, hogy az emberi társadalomban óriási változások fognak lezajlani.

– Mikor? – kérdeztem.

– A huszadik század utolsó évtizedeiben.

– Most?

– Igen. Most.

– És miféle változásokról van szó? – tudakoltam.

Charlene egy pillanatig zavarba jött, aztán nagy nyomatékkal kijelentette:

– A pap azt állította, ez a tudat reneszánsza lesz, és nagyon lassan megy végbe. Jellegében nem vallási, de spirituális. Valami újat fedezünk fel ezen a bolygón az emberi étellel, az élet értelmével kapcsolatosan, és a pap szerint ez gyökeres változást idéz elő az emberi kultúrában. – Kis szünet után hozzátette: – A pap azt is elmondta, hogy a Kézirat részekre, fejezetekre oszlik, és mindegyik egy-egy, az étellel kapcsolatos felismerésről szól. A Kézirat azt jósolja, hogy ebben a korszakban az emberiség sorban eljut majd ezekhez a felismerésekhez, egyikhez a másik után, míg végül onnan, ahol most vagyunk, eljutunk egy tökéletesen spirituális kultúrához a Földön.

Megcsóváltam a fejemet, és cinikusan felvontam a szemöldökömet.

– És te tényleg elhiszed ezt?

– Hát... – felelte – szerintem...

– Nézz körül! – mondtam, és az alsó szint asztalai körül ülő emberekre mutattam.

– Ez a való világ. Te látsz itt bármi változást?

Alig mondtam ki ezeket a szavakat, a terem túlsó falánál egy asztal mellett valami ribillió támadt. Előbb csak egy hangos megjegyzés röppent fel, hogy pontosan mi, azt nem értettem, de a nyomában csönd lett az egész teremben. Azt hittem, hogy újabb rablás történt, de aztán rájöttem, hogy csak veszekedésről van szó. Egy harminc körüli nő felpattant az asztal mellől, és indulatosan nézett a vele szemben ülő férfira.

– Nem! – kiáltotta. – Épp az a baj, hogy ez a kapcsolat nem

úgy működik, ahogy elképzeltem! Érted? Egyáltalán nem működik! – A nő kihúzta magát, az asztalra hajította szalvétáját, és kiment.

Összenéztünk Charlene-nal; mindkettőnket megdöbbsentett, hogy a veszekedés épp abban a pillanatban robbant ki, amikor az alattunk ülő emberekről beszéltünk. Charlene végül az asztal felé intett a fejével, ahol az egyedül maradt férfi ült.

– Éppen hogy a való világ változik.

– Hogyan? – kérdeztem, kissé még mindig az eset hatása alatt.

– Az átalakulás az Első Felismeréssel kezdődik, és a pap szerint ez a felismerés kezdetben mindig tudattalanul merül fel, mint valami nagy, mély nyugalanság.

– Nyugalanság?

– Igen.

– És mit keresünk?

– Épp ez az! Először nem tudjuk. A Kézirat szerint egy más-fajta élményvilág kapui kezdenek megnyílni... Adódnak pillanatok, amelyek valahogy másmilyenek: szokatlanok, intenzívebbek és inspirálóbbak. De azt nem tudjuk, mi ez az érzés, hogyan tehetnénk maradandóvá, és amikor vége, ott maradunk kielégítetlenül, nyugtalanul, mert az élet már megint a szokványos mederben folyik.

– Gondolod, hogy ennek a nőnek a dühe mögött is ez a nyugalanság rejlik?

– Igen. Ő is ugyanolyan, mint mindenki más. Mindenki teljességre vágyik, senki sem hajlandó kevesebbel beérni. Ez az egoizmus, az „én mindenekfelett”-szemlélet jellemezte az utóbbi évtizedeket: mindenkire hatott, a Wall Streettől kezdve az utcai bandákig.

Charlene egyenesen a szemembe nézett.

– Ami pedig a kapcsolatainkat illeti, ott annyit követelünk, hogy szinte lehetetlenné tesszük az egészet.

Megjegyzése felidézte az utóbbi két kapcsolatom emlékeit. Mindkettő rendkívüli intenzitással kezdődött, és mindkettő egy éven belül kudarcba torkollott. Charlene türelmesen megvárta, míg gondolataim visszatérnek hozzá.

– És a szerelmi kapcsolatainkkal mit művelünk? – kérdeztem.

– Sokat beszélgettem erről a pappal – felelte. – Azt mondta: amikor mindkét fél túl sokat követel a másiktól, amikor mindkettő azt várja el a másiktól, hogy az ő világában éljen, és mindig, minden tekintetben álljon rendelkezésére, akkor elkerülhetetlenül bekövetkezik a két ego harca.

Szíven ütött, amit mondott. Legutóbbi két kapcsolatom valóban hatalmi harccá silányult. Mindkét esetben az életrendünk ütközött egymással. Túl gyors volt a tempó. Nem maradt elég időnk, hogy összehangoljuk az elképzeléseinket arról, mit csináljunk, hová menjünk, milyen célt tűzzünk ki. A végén a kérdés, hogy ki legyen az irányító, ki határozza meg a napirendet, leküzdhetetlen nehézséggé vált.

– A Kézirat szerint – folytatta Charlene – a hatalmi harc miatt olyan nehéz hosszú időn át egyetlen társ mellett kitartanunk.

– Ez nem hangzik valami spirituálisan – jegyeztem meg.

– Én is pontosan ezt mondtam a papnak – felelte. – Azt felelte: a mai társadalom bajainak többsége erre a nyugtalanságra, az állandó keresésre vezethető vissza, de nem szabad elfeledkezni arról, hogy ez csupán átmeneti, és egyszer véget ér. Végül tudatosodik majd bennünk, hogy mit is keresünk valójában, hogy milyen az a másik, teljesebb élményvilág. És ha ezt egyszer a maga teljességében megértjük, akkor jutottunk el az Első Felismeréshez.

Megérkezett a vacsoránk, a beszélgetés perceken át szünetelt, miközben a pincér bort töltött, mi pedig kóstolót vettünk egymás tányérjából. Charlene átnyúlt az asztal fölött, lecsippentett egy darabkát a lazacomból, közben összeráncolta az orrát, és kuncogott. Eszembe jutott, egykor milyen könnyű volt vele az élet.

– Oké – mondtam –, de mi az az élmény, amit keresünk? Mi az Első Felismerés?

Charlene habozott, mint aki nem tudja, hogyan kezdje.

– Nehéz meghatározni – mondta. – A pap valahogy így magyarázta: az Első Felismerés akkor következik be, amikor tudatosodnak bennünk az életünkben bekövetkező véletlenek. – Közelebb hajolt. – Volt már valaha megérezésem? Ösztönös előrelátás valamivel kapcsolatban, amit meg akartál tenni? Amikor valamit

változtatni akartál az életeden? Törted a fejed, hogyan lehetne nyélbe ütni. És később, amikor már meg is feledkeztél az egészről, és egész más dolgokkal foglalkoztál, hirtelen megismerkedtél valakivel, vagy olvastál valamit, vagy eljutottál valahová, és előtted állt a lehetőség, amit annak idején elképzeltél. No – folytatta –, a pap szerint ezek a véletlenek mind gyakoribbak, és amikor bekövetkeznek, az az érzésünk támad, hogy mindezt nem lehet már a sors szeszélyének számlájára írni. Végzetszerűséget érzünk bennük, mintha az életünket valami megmagyarázhatatlan erő irányítaná. Az élmény a rejtély és az izgalom érzetét hozza magával, és a hatására valahogy élőbbnek érezzük magunkat. A pap elmondta: Ez az az élmény, amelybe egyszer belekóstoltunk, és azt szeretnénk, ha ez az erő állandóan megnyilvánulna. Nap mint nap egyre több embernek válik meggyőződésévé, hogy ez a titokzatos folyamat valóságos, hogy jelent valamit, és a mindennapi élet mellett valami más is történik velünk. Ez a tudatosság az Első Felismerés.

Fürkésző tekintettel nézett rám, mintha megjegyzést várna, de én hallgattam.

– Még mindig nem érted? – kérdezte Charlene. – Az Első Felismerés azt jelenti, hogy újragondoljuk, milyen rejtélyek veszik körül életünket ezen a bolygón. Átéljük ezeket a titokzatos véletleneket, és ma még nem értjük ugyan őket, mégis tudjuk, hogy valóságosak. Ugyanazt érezzük újra, amit gyerekkorunkban: hogy az életnek van egy másik oldala, amelyet még föl kell fedoznünk; egy másik folyamat, amely a felszín alatt zajlik.

Charlene egyre közelebb hajolt az asztal fölött, és szavainak kézmozdulatokkal adott nyomatékot.

– Te jócskán belegabalyodtál ebbe, igaz? – kérdeztem.

– Emlékszem – mondta hűvösen –, volt idő, amikor te is ilyen élményekről meséltél.

Ettől a megjegyzéstől összerendeztem. Charlene-nak igaza volt. Valóban volt olyan időszak az életemben, amikor sorozatosan tapasztaltam véletleneket – még pszichológiai magyarázatot is próbáltam fabrikálni hozzájuk. De azóta megváltozott a gondolkodásom. Valamilyen okból az ilyen észleléseket éretlennek,

valószerűtlennek kezdtem tekinteni, és arról is leszoktam, hogy felfigyeljek rájuk. Álltam Charlene tekintetét, és mentegőzős-képpen így feleltem:

– Lehet, hogy akkoriban éppen keleti filozófiát vagy keresztény miszticizmust olvastam. Talán erre emlékszel. De ez mindegy is: amit te Első Felismerésnek nevezel, arról sokan és sokat írtak már, Charlene. Mi változott volna meg mostanra? Hogyan vezethet a rejtélyes esetek észlelése kulturális átalakuláshoz?

Charlene egy pillanatra az asztalra nézett, aztán újra rám.

– Nehogy félreérts – felelte. – Persze hogy ezt a tudatosságot korábban is megtapasztalták, foglalkoztak vele, írtak róla. A pap hangsúlyozta is, hogy az Első Felismerés nem új dolog. Azt mondta: az emberek a történelem folyamán sokszor éltek át megmagyarázhatatlan véletleneket, és ez állt sok jelentős filozófiai eredmény, vallási mozgalom mögött. A különbség pusztán mennyiségi. A pap szerint az átalakulás azért megy végbe, mert ma sok ember éli át egyszerre ezt a tudatosságot.

– Pontosan mit akart ezzel mondani? – kérdeztem.

– Azt állította: a Kézirat szerint a huszadik század hatodik évtizedétől kezdve ugrásszerűen megnő azoknak az embereknek a száma, akik ilyen véletleneket élnek át. Ez a növekedés a következő évszázad kezdetéig egyre fokozódik, amikor az ilyen egyének száma elér egy bizonyos határértéket: amolyan kritikus tömeget. A Kézirat azt jóslja – folytatta –, hogy ha elérjük a kritikus tömeget, a teljes emberi kultúra elkezd majd komolyan venni ezeket a véletleneket. Az emberiség elgondolkodik majd azon, hogy milyen titokzatos folyamat rejlik az emberi lét háttérében ezen a bolygón. És ha elég sokan teszik föl egyszerre, akkor ez a kérdés fogja megnyitni az utat a többi felismerés tudatosulása felé – ugyanis a Kézirat azt állítja: ha egyszerre elég sokan érdeklődnek komolyan az iránt, mi történik az életünkkel, akkor meg fogjuk kapni a választ. Felszínre bukkan a többi felismerés: egyik a másik után.

Charlene elhallgatott, evett egy falatot.

– Ha pedig birtokunkba jut a többi felismerés is – kérdeztem – akkor megváltozik a kultúra?

– A pap azt mondta.

Egy percig némán néztem Charlene-t, a kritikus tömegem gondolkodtam, aztán azt mondtam:

– Tudod, ez rém komplikálnak hangzik egy Krisztus előtt 600-ból származó kéziratához képest.

– Tudom – felelte. – Én is föltettem ezt a kérdést. De a pap biztosított arról, hogy a kutatók, akik először lefordították a szöveget, meg voltak győződve a hitelességéről. Főként azért, mert arámi nyelven íródott: az Ótestamentum nyelvén.

– Arámi dokumentum Dél-Amerikában? Hogy került oda Krisztus előtt 600-ban?

– A pap erre nem tudott felelni.

– Az ő egyháza elismeri a Kéziratot? – kérdeztem.

– Nem – jelentette ki Charlene. – Sőt, azt mondta: a papság minden erejével igyekszik elfojtani a Kézirat nyilvánosságra kerülését. Ezért nem akarta elárulni a nevét. Már az is épp elég veszélyes volt számára, hogy egyáltalán beszélt velem a Kéziratról.

– Azt megmondta, miért hadakoznak ellene az előjárói?

– Igen. Mert a Kézirat kikezdi a vallásuk alapjait.

– Hogyhogy?

– Pontosan nem tudom. Erről nem beszélt sokat, de úgy vettem ki a szavaiból, hogy a többi felismerés alaposan kitágítja az egyház hagyományos nézeteit, s ez aggasztja az egyházi vezetőket, mert nekik nagyon jól megfelel minden így, ahogy van.

– Értem.

– A pap hozzátette – folytatta Charlene –, hogy szerinte a Kézirat egyáltalán nem ássa alá a vallás alapelveit. Sőt, inkább megvilágítja, mit is jelentenek valójában ezek a spirituális igazságok. Azon a véleményem volt, hogy az egyházi vezetők is belátnák ezt, ha hajlandók volnának ismét titokzatosnak látni az életet, és onnan egyenként eljutni a többi felismeréshez.

– Összesen hány felismerés van?

– Azt nem mondta, de beszélt a Másodikról. Elárulta, hogy az hozzásegít a közelmúlt történelmének helyes értelmezéséhez, és érthetőbbé teszi az átalakulást.

– Többet nem mondott erről?

– Nem. Kevés volt az idő. Azt mondta: sietnie kell, dolga van. Megbeszéltük, hogy délután nála találkozunk, de mikor oda-mentem, nem volt otthon. Három órán keresztül vártam rá, de nem jött meg. Végül muszáj volt eljönnöm, mert lekéstem volna a gépet hazafelé.

– Szóval nem is tudtál vele még egyszer beszélni?

– Úgy van. Sosem láttam többé.

– És a kormánytól semmi választ nem kaptál a kézirattal kapcsolatos kérdéseidre?

– Semmit.

– Mikor történt mindez?

– Úgy másfél hónapja.

Percekig hallgattunk, ettünk. Charlene végül felnézett, és megkérdezte:

– Mi a véleményed?

– Nem tudom – feleltem.

A lelkem egy része hitetlenkedve fogadta a gondolatot, hogy az emberek valóban megváltozhatnak. De egy másik rész elámult a hírtől, hogy valóban létezik a Kézirat, amely ezekben a fogalmakban gondolkodik.

– Mutatott fotókópiát vagy valamit? – kérdeztem.

– Nem. Csak a saját jegyzeteim vannak meg.

Megint hallgattunk.

– Tudod – mondta –, tulajdonképpen arra számítottam, hogy nagyon lelkes leszel ezektől a gondolatoktól.

A szemébe néztem.

– Azt hiszem, valami bizonyítékra volna szükségem, hogy elhiggyem, a Kézirat igazat beszél.

Charlene széles mosollyal válaszolt.

– Mi az? – kérdeztem.

– Én is pontosan ezt mondtam – felelte.

– Kinek? A papnak?

– Igen.

– És erre mit mondott?

– Hogy a tapasztalat a bizonyíték.

– Ezt meg hogy értette?

– Úgy, hogy a tapasztalataink igazolják a Kézirat szavait. Ha komolyan elgondolkodunk azon, mit is érzünk legbelül, hogy a történelemnek ebben a pillanatában merrefelé tart az életünk, fel fogjuk ismerni, hogy a Kézirat szavai logikusak: igaznak hangzanak.

Elbizonytalanodott.

– Szerinted ennek van értelme?

Elgondolkodtam. Vajon van értelme? Vajon mindenki olyan nyugtalan, mint én? És ha igen, vajon a nyugtalanságunk valóban ebből az egyszerű felismerésből származik? Abból a harminc esztendő alatt kifejlődött tudatból, hogy az élet többet tartalmaz, mint amennyit tudunk, mint amennyit képesek vagyunk meg tapasztalni?

– Nem vagyok biztos benne – mondtam végül. – Azt hiszem, kell még egy kis idő, hogy elgondolkojjam rajta.

* * *

Kimentem a vendéglő kertjébe, és megálltam a szökőkútnál, egy cédrusfából ácsolt pad mellett. Jobbra a repülőtér fényei villogtak; hallottam, hogy egy felszállni készülő gép bőgeti hajtóműveit.

– Gyönyörűek ezek a virágok – szólalt meg Charlene a hátam mögött.

Megfordultam: a petúniával és begóniával szegélyezett sétányon közeledett felém, és gyönyörködött a virágokban. Mellettem megállt; átöleltem a vállát. Elárasztottak az emlékek. Évekkel ezelőtt, amikor mindketten Charlottesville-ben, Virginia államban éltünk, rendszeresen együtt töltöttük az estéket, és beszélgettünk. Témáink főként akadémikus természetűek voltak: a pszichológiai fejlődésről vitatkoztunk. Mindketten nagyon élveztük ezeket a beszélgetéseket, nagyon vonzódtunk egymáshoz. De most megdöbbenett, hogy mennyire plátói volt a kapcsolatunk.

– El sem tudom mondani – mondta –, mennyire jó, hogy újra látlak.

– Tudom – feleltem. – Rengeteg emléket hozott vissza ez a találkozás.

– Vajon miért nem tartottuk egymással a kapcsolatot?

A kérdés ismét visszarepített a múltba. Eszembe jutott a nap, amikor elváltunk egymástól. Az utcán búcsúztunk el, a kocsim mellett. Akkoriban tele voltam új elképzelésekkel; elhagytam a szülővárosomat, hogy súlyosan veszélyeztetett gyerekekkel foglalkozzam. Azt hittem, tudom, hogyan lehet ezeket a gyerekeket átsegíteni a legnehezebb perióduson, a már-már megszállottságig fajuló, görcsös reakciókon, amelyek nem engedték őket előrehaladni az életben, amelyek miatt nem voltak képesek túllépni azon, ami történt velük. A módszerem azonban idővel csődöt mondott. Be kellett ismernem tehetetlenségemet. Hogy az emberek miként szakíthatnak a múltjukkal, továbbra is rejtély maradt számomra. Az azóta eltelt hat évet végiggondolva most már biztos voltam benne, hogy volt haszna ennek a tapasztalatnak. Azt is éreztem azonban, hogy most már ideje továbblépnem. De merre? Mihez kezdjek? Charlene csak ritkán jutott eszembe azóta, hogy segített a gyerekkori traumákkal kapcsolatos elméletem kikristályosításában – de most itt állt mellettem, újra belépett az életembe, és a vele való beszélgetés ugyanúgy felvillanyozott, mint annak idején.

– Azt hiszem, teljesen elmerültem a munkámban – feleltem.

– Én is – mondta Charlene. – A lapnál egyik riport jött a másik után. Arra sem volt időm, hogy fölemeljem a fejem. Megfelekeztem minden másról.

Megszorítottam a vállát.

– Tudod, Charlene, már egészen elfelejtettem, milyen jól, milyen természetesen tudtunk beszélgetni egymással.

Charlene tekintete, mosolya igazolta észrevételemet.

– Igen – mondta –, a veled való beszélgetések után mindig feltöltődtem energiával.

Éppen felelni akartam, de Charlene a hátam mögé nézett, a vendéglő bejárata felé. Arca elsápadt, tekintetében riadalom tükröződött.

– Mi a baj? – kérdeztem, és én is megfordultam.

Többen sétáltak a parkoló felé, és beszélgettek, nem vettem észre semmi rendkívülit. Charlene viszont változatlanul ijedt és zavart volt.

– Mi történt? – kérdeztem ismét.

– Ott a kocsik között, látod azt a szürke inges férfit?

Megint megnéztem a parkolót. A vendéglőből újabb csoport jött ki.

– Miféle férfit?

– Azt hiszem, már nincs ott – mondta Charlene bizonytalanul. A szemembe nézett. – A szomszéd asztalnál ülők személyleírást adtak arról, aki ellopta a táskámat. Azt mondták, kopaszodó, szakállas férfi volt, szürke inget viselt. Az előbb egy pillanatra azt hittem, őt láttam ott az autók között... és minket figyelt.

Szorongás markolt a gyomromba.

– Mindjárt jövök – mondtam Charlene-nak, és a parkolóba mentem körülnézni. Vigyáztam, nehogy túlságosan eltávolodjak. Senkit sem láttam, akire ráillett volna a személyleírás. Mikor visszaértem a padhoz, Charlene közelebb lépett hozzám, és halkán megkérdezte:

– Szerinted ez az ember azt hiszi, hogy van nálam egy példány a Kéziratból? Ezért lopta el a táskámat? Talán vissza akarja szerezni?

– Nem tudom – feleltem –, de hívjuk fel újra a rendőrséget, és mondjuk el, mit láttál. Azt hiszem, nem ártana átnézni a géped utaslistáját sem.

Visszamentünk a vendéglőbe, telefonáltunk a rendőrségre, és amikor odaértek, elmondtuk nekik, mi történt. A rendőrök húsz percet töltöttek a parkolóban álló kocsik átvizsgálásával, aztán közölték, hogy ennél több időt igazán nem szánhatnak erre az ügyre. Abba azért beleegyeztek, hogy ellenőriznek mindenkit, aki Charlene-nal egy gépen utazik. A rendőrök elmentek, Charlene meg én megint ott álltunk a szökőkút mellett.

– Miről is beszélgettünk, mikor megláttam azt az embert? – kérdezte.

– Magunkról – mondtam. – Charlene, miért akartad mindezt elmondani nekem?

Zavarba jött.

– Már Peruban is, miközben a pap a Kéziratról beszélt, állandóan te jutottál eszembe.

– Ne mondd!

– Akkor nem is figyeltem föl erre – folytatta –, de később, miután visszatértem Virginiába, valahányszor a Kéziratra gondoltam, te is mindig eszembe jutottál. Többször is föl akartalak hívni, de sosem jutottam hozzá. Aztán kiderült, hogy Miami-ba kell utaznom, és már a gépen ültem, amikor rájöttem, hogy az átszállásnál lesz egy kis szabad időm. Mikor leszálltunk, megkerestem a számodat. Az üzenetrögzítő azt mondta, hogy csak vészhelyzetben keressenek a tóparti házban, de azt gondoltam, nem fogsz haragudni.

Egy másodpercig csak néztem rá, nem voltam biztos benne, mit gondoljak.

– Hát persze – mondtam végül. – Örülök, hogy megkerestél. Charlene az órájára nézett.

– Elszaladt az idő – mondta. – Vissza kell mennem a reptérre.

– Odaviszlek – feleltem.

A kocsimmal a főbejáráshoz hajtottam; bementünk a csarnokba. Feszült figyelemmel kerestem bármi szokatlan jelet. Mire odaértünk, már folyt a beszállás, az egyik ismerős rendőr ott állt, és megnézett minden egyes utast. Odamentünk hozzá; kijelentette, hogy látott mindenkit, aki ezen a gépen fog utazni, de senkire sem illett rá a tolvaj személyleírása. Megköszöntük a segítségét, és miután elment, Charlene rám mosolygott.

– Most már tényleg muszáj mennem – mondta, és átölelte a nyakamat. – Itt vannak a telefonszámaim. Most már ne tünjünk el egymás életéből!

– Figyelj – mondtam –, nagyon vigyázz magadra! Ha bármi szokatlant veszel észre, értesítsd a rendőrséget!

– Ne aggódj miattam – felelte –, nem lesz semmi baj.

Egy pillanatra mélyen egymás szemébe néztünk.

– Mit akarsz tenni a Kézirattal kapcsolatban? – kérdeztem.

– Nem tudom. Azt hiszem, várom a híreket.

– És ha a híreket visszatartják?

Ismét rám sugározta azt a leírhatatlan mosolyt.

– Tudtam előre – jelentette ki. – Ráharaptál. Megmondtam, hogy imádni fogod ezt az ügyet. Neked mik a terveid?

Megvontam a vállam.

– Lehet, hogy utánajárok, mit tudok még kideríteni.

– Helyes. Ha sikerül, értesíts!

Elbúcsúztunk, Charlene bement a kapun. Néztem utána; egyszer visszafordult, integetett, aztán eltűnt a folyosó kanyarulatában. A kocsimhoz sétáltam, és egyenest visszamentem a tóhoz, csak tankolni álltam meg. A házhoz érve kiültem a fedett verandára az egyik hintaszékbe. Az estét tücskök, levelibékák kórusa lármázta tele; egy kecskefejtő rikoltozását is hallottam messziről. A tó túlsó partján, a nyugati égbolton lejjebb ereszkedett a hold, és hullámzó ezüst csíkot vont a víz felszínén. Érdekesnek találtam az estét, de tamáskodva fogadtam a kultúra átalakulásának gondolatát. Mint oly sokakat, engem is megérintett a hatvanas-hetvenes évek szociális idealizmusa, sőt a nyolcvanas években felbukkant spirituális érdeklődés is. Azt azonban mégsem tudtam volna könnyen meghatározni, mi is történik valójában. Mi lehet az új információ, amely a teljes emberi világot megváltoztathatja? Erőltetettnek, túlzottan idealisztikusnak éreztem ezt az egészet. Hiszen már jó ideje élnek emberek ezen a bolygón. Mitől nyerhetnénk hirtelen bepillantást a létezés rejtélyébe – éppen most, ebben a késői korszakban? Hosszú perceken át bámultam a vizet, aztán leoltottam a lámpát, és bementem a hálószobába olvasni.

* * *

Másnap reggel hirtelen ébredtem, és az álmom még mindig eleven volt emlékezetemben. Egy-két percig a mennyezetet néztem, és végiggondoltam az álom minden részletét. Mintha valami erdőben haladtam volna, keresve valamit. Az erdő hatalmas és rendkívül szép volt. Kutatás közben néha olyan helyzetbe kerültem, hogy tökéletesen elveszett és tanácstalan lettem; fogalmam sem volt, hogyan tovább. És ezekben a pillanatokban hihetetlen körülmények között mindig megjelent valaki a semmiből, mintha valami felsőbb erő küldte volna hozzám, hogy eligazítson. Hogy mit keresek tulajdonképpen, az sohasem derült ki, de az álom hatására döbbenetesen frissnek és magabiztosnak éreztem magam.

Felültem az ágyban; vékony napsugár hasított keresztül a szobán, táncoltak benne a porszemek. Fölkeltem, elhúztam a függönyt. Tisztán kéklett az ég, ragyogott a nap. Élénk szellő himbálta a faágakat. A tó vize csillogva fodrozódott; a szél ebben az évszakban már megborzongatta az úszó ember bőrét. Kimentem a házból, és a vízbe ugrottam. A felszínre érve beúsztam a tó közepéig, aztán a hátamra fordulva nézegettem az ismerős hegyeket.

A tó egy mély völgyben terült el, három hegygerinc találkozásánál; a csodálatos látványt nyújtó tájat a nagyapám fedezte fel még fiatal korában. Száz év telhetett el azóta, hogy először járt ezeken a hágókon, szinte még gyermekkorú felfedezőként, vad világban nevelkedve, ahol még veszélyt jelentettek a pumák, a vaddisznók és az indiánok, akik az északi gerincen éltek kezdetleges kunyhóikban. Akkor fogadta meg, hogy egyszer még itt fog lakni, ebben a tökéletes völgyben, a hatalmas, vén fák között, a hét forrás mellett – és végül így is lett; később létrehozta a tavat, házat épített, és számtalanszor vitte kirándulni a környékre kis unokáját. Igazából sohasem tudtam megérteni nagyapám rajongását e vad vidék iránt, de mindig igyekeztem érintetlenül megőrizni ezt a tájat, még akkor is, amikor már közelítette és végül körül is vette a civilizáció.

A tó közepéről jól látszott egy bizonyos sziklaszirt, amely az északi gerinc közelében nyúlt ki a tó fölé. Előző nap a nagyapám által teremtett hagyományt követve fölmasztam erre a kiszögellésre, hogy a táj látványa, az illat, a fák lombkoronájában suhogó szél megnyugtasson kissé. Ahogy ott fenn üldögéltem, néztem a tavat és az alant sűrűsödő növényzetet, lassanként egyre jobban és jobban éreztem magam, mintha a látvány és a tájból áradó energia feloldott volna valami görcsöt a tudatomban. Néhány órával később pedig már Charlene-nal beszélgettem, és tudomást szereztem a Kéziratról. Visszaúsztam a partra, és a ház melletti famólónál kikapaszkodtam a vízből.

Tudtam: szinte hihetetlen ez az egész. Mármint az, hogy itt gubbasztottam a hegyek között, elrejtőzve a saját életem elől, amikor egyszer csak megjelent Charlene, mint derült égből a villámcsapás, és elmagyarázta, mitől van rajtam ez a nyugtalan-

ság – valami ősi kéziratból vett idézetek segítségével, amelyek azt ígérik, hogy felfedik az emberi lét titkát.

Tudtam azonban azt is: Charlene felbukkanása pontosan olyan véletlen, amilyenekről a Kézirat beszél: ezt nem lehet pusztán a sors szeszélyének tulajdonítani. Lehetséges, hogy az ódon szöveg igazat állít? Lehet, hogy minden tagadás és cinizmus ellenére lassan összeáll a kritikus tömeg azokból az emberekből, akik tudatosan észlelik ezeket a véletleneket? Talán olyan helyzetbe jutott az emberiség, hogy megértheti ezt a jelenséget, és ezáltal megértheti végre az élet értelmét is?

Törttem a fejem, vajon mi lehet ez az új felismerés. Lehet, hogy a Kézirat többi része elmond róla mindent, ahogy a pap állította? Döntés előtt álltam. A Kézirat miatt úgy éreztem: új irány nyílt meg az életemben, új cél mutatkozott meg előttem. Már csak az a kérdés maradt nyitva, hogy mitévő legyek. Maradhatok itt is, de neki is indulhatok, hogy felkutassam a további magyarázatokat. Felmerült bennem az is, hogy ez veszélyes lehet. Ki lopta el Charlene táskáját? Talán olyasvalaki, aki a Kézirat eltitkolásában érdekelt? Hogyan deríthetném ki ezt? Sokáig gondolkodtam a várható kockázat kérdésén, de végül felülkerekedett bennem az optimizmus. Úgy döntöttem, nem aggodalmaskodom. Óvatos leszek, lassan fogok haladni.

Bementem a házba, és felhívtam azt az utazási irodát, amelyik a legnagyobb hirdetéssel szerepelt a telefonkönyvben. Az ügyintéző biztosított: semmi akadálya, hogy megszervezzek nekem egy perui utazást. Sőt – véletlenül éppen lemondott valaki egy utat: még a limai szállodafoglalás is vissza van igazolva. Az egészet mélyen az ára alatt megkaphatom, mondta – ha három óra múlva el tudok indulni.

Három óra?